

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119291433
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6119291433.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topolčančíka, v spore žalobcu: X. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX, XXX XX Q., zastúpeného obchodnou spoločnosťou WEBBER LEGAL, s. r. o., so sídlom Duchnovičovo námestie 1, 080 01 Prešov, IČO: 50 680 552, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému obchodnou spoločnosťou Černejová & Hrbek, s. r. o., so sídlom Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, IČO: 36 857 513, o zaplatenie 1.395,38 eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6Csp/54/2020-309 zo dňa 16. februára 2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č. k. 6Csp/54/2020-327 zo dňa 25. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 6Csp/54/2020-309 zo dňa 16. februára 2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin č. k. 6Csp/54/2020-327 zo dňa 25. apríla 2022 potvrdzuje.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (výrok I.). Žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v prvej inštancii a odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 29.06.2020 domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.395,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.395,38 eur od 21.05.2019 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že sporové strany uzavreli dňa 19.10.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere „Flexipôžička“ č. 860611181012, na základe ktorej žalovaný ako veriteľ poskytol žalobcovi v postavení dlžníka úver vo výške 5.000,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal uhrádzať v 118 mesačných splátkach vo výške 93,62 eur, z toho mesačná splátka poistného bola 7,40 eur, ročná úroková sadzba bola dojednaná na 15,9 % a ročná percentuálna miera nákladov (ďalej tiež „RPMN“) vo výške 17,93 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom 10.173,04 eur a celkové náklady dlžníka 5.173,04 eur. Predmetom zmluvy o úvere bolo aj poistenie dojednané na sumu 7,40 eur mesačne. Žalovaný žiadnym spôsobom neskúmal schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver, na základe čoho považoval žalobca úverovú zmluvu za neplatnú, resp. pre prípad jej platnosti sa jedná o bezúročný a bezpoplatkový úver z dôvodu absencie uvedenia údaju o termíne konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy. Za bezúročný a bezpoplatkový považoval žalobca úver aj z dôvodu nesprávneho uvedenia údaju o celkovej čiastke, ktorú má žalobca na poskytnutý úver zaplatiť a rovnako nesprávneho údaju o celkových nákladoch úveru, v ktorých nebola premietnutá suma poistenia, individuálne nedojednaného, avšak zahrnutého v mesačnej splátke úveru.

Žalovaná istina tvorí rozdiel medzi celkovým plnením žalobcu na poskytnutý úver (6.395,38 eur) a plnením zo strany žalovaného (veriteľ) vo výške 5.000,- eur.

3. V poradí prvým rozsudkom č. k. 6Csp/54/2020-179 zo dňa 25.11.2020 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.395,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.395,38 eur od 21.05.2019 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na základe podaného odvolania Krajský súd v Žiline uvedený rozsudok uznesením spis. zn. 6CoCsp/31/2021 zo dňa 28.10.2021 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Na základe vykonaného dokazovania, posúdením sporu v zmysle ust. § 52 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. g), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f), j), k), § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) a viazaný právnym záverom a pokynom odvolacieho súdu podľa ust. § 391 ods. 2 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prvej inštancie žalobu zamietol. Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie nesporne preukázať, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 5.000,- eur, ktorý sa žalobca zaviazal uhrádzať v 118 mesačných splátkach vo výške 93,62 eur, z toho mesačná splátka poistného bola dohodnutá v sume 7,40 eur. Ročná úroková sadzba bola dojedaná vo výške 15,90 %, RPMN vo výške 17,93 %, celková čiastka splatná spotrebiteľom vo výške 10.173,04 eur a celkové náklady dlžníka 5.173,04 eur. Predmetom zmluvy o úvere bolo aj poistenie dojednané s poisťovnícou v sume 7,40 eur mesačne. Medzi stranami nebolo sporné, že úver bol poskytnutý vo výške 5.000,- eur a žalobca uhradil sumu 6.395,38 eur. Z obsahu žalovaným predložených listinných dôkazov (faktúry, výplatné pásky, SIPO) ako aj zo žiadosti o pôžičku jednoznačne vyplynulo, že žalovaný náležite posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver. Ak by aj žalovaný túto schopnosť neskúmal, nemalo by to za následok neplatnosť zmluvy, ale „len“ stratu oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a neskúmanie schopnosti splácať úver by nemohlo byť posúdené ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Práve naopak bol by to žalobca, ktorý by konal v rozpore s dobrými mravmi, ak by si bol vedomý svojej (plátobnej) neschopnosti splácať úver a zmluvu by podpísal. Vo vzťahu k žalobcom tvrdeným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru súd prvej inštancie poukázal na konštantnú judikatúru najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018), v zmysle ktorej nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky a v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Zo zmluvy ďalej jednoznačne vyplýva doba trvania zmluvy, ako aj termín konečnej splatnosti úveru (18.10.2022). Vo vzťahu k ďalším vadám úverovej zmluvy, vytýkaným žalobcom, poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie odvolacieho súdu spis. zn. 6CoCsp/31/2021 zo dňa 28.10.2021, v rámci ktorého boli tieto vyhodnotené ako nedôvodné. Či bol alebo nebol žalobca povinný pristúpiť k poisteniu je nutné hodnotiť v kontexte okolností predzmluvnej fázy, vo vzťahu ku ktorej neponúkol žalobca žiaden vierohodný dôkaz. V zmysle záverov rozhodnutia odvolacieho súdu žalobca nevyprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, či bol alebo nebol povinný pristúpiť k poisteniu, a preto poistenie k úveru vyhodnotil súd prvej inštancie ako dobrovoľne dohodnuté a nie je možné náklady naň zahrnúť pod celkových nákladov, na základe čoho sú celkové náklady uvedené v úverovej zmluve správne. Žalobca plnil na základe riadnej zmluvy a na strane žalovaného preto nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu a keďže žalobca neuniesol dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 a 3 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej sporovej strane nárok na ich náhradu voči žalobcovi v plnom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

7. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie a de facto aj odvolací súd v uznesení spis. zn. 6CoCsp/31/2021 zo dňa 28.10.2021 vec zásadne nesprávne právne posúdili, keď došli k záveru, že poistenie nebolo podmienkou získania spotrebiteľského úveru, a teda nemalo byť zahrnuté do celkových nákladov, ani do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa názoru odvolateľa

došlo konaním súdov aj k porušeniu práva žalobcu ako spotrebiteľa na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd tvrdili, že dôkazné bremeno k tomu, akým spôsobom bolo dojednané poistenie v predzmluvnej fáze leží na žalobcovi ako spotrebiteľovi, a nie na žalovanom ako dodávateľovi. Poukázal pritom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci č. C-449/13, CA Consumer Finance SA / Bakkaus, v zmysle ktorého „účinné vykonanie práv priznaných smernicou 2008/48 zabezpečuje vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej je veriteľ v zásade povinný preukázať pred súdom správny výkon týchto predzmluvných povinností. Cieľom takéhoto pravidla je zaistiť, ako uvádza bod 21 tohto rozsudku, ochranu spotrebiteľa, bez neprimeraného poškodenia práva veriteľa na spravodlivý proces. Ako totiž uvádza v bode 35 svojich návrhov generálny advokát, obozretný veriteľ si musí byť vedomý nevyhnutnosti zbierania a uchovania dôkazov o splnení svojich informačných povinností a povinností poskytnúť vysvetlenia“. Ďalej dal žalobca do pozornosti, že návrh úverovej zmluvy, žiadosť o poskytnutie úveru a de facto akúkoľvek zmluvnú dokumentáciu, ktorú strany medzi sebou uzatvorili, vopred pripravil žalovaný bez reálnej možnosti žalobcu vplývať na jej obsah. Poukázal aj na teoretické východiská negatívnej dôkaznej teórie, v zmysle ktorej žalobca ako dlžník nemohol a nemal ako preukazovať a preukázať, že mohol uzavrieť zmluvu so žalovaným ako veriteľom aj bez dojednania poistenia - takúto zmluvu bez poistenia uzatvoriť nemohol, daná možnosť mu nebola daná. Žalobca teda nemohol preukázať niečo, čo neexistovalo. Naopak, žalovaný mal a mohol preukázať, že ponúkol žalobcovi na výber aj zmluvu bez poistenia. V zmysle ust.

§ 53 ods. 2 a 3 OZ ležalo dôkazné bremeno o tom, že poistenie bolo dojednané individuálne, len a výlučne na žalovanom ako dodávateľovi, nie na spotrebiteľovi ako dlžníkovi zo zmluvného vzťahu vzniknutého na základe uzatvorenej úverovej zmluvy. Žalobcovi ako dlžníkovi (spotrebiteľovi) bola predložená na podpis zmluva s poistením a nemal možnosť odmietnuť iba poistenie, ale mohol odmietnuť zmluvu iba ako celok. Spor podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru zo strany žalovaného, a teda nemuselo byť a teda správne nebolo zahrnuté do celkových nákladov a celková čiastka tak bola uvedená správne. Rovnako tak súd prvej inštancie podľa názoru odvolateľa nesprávne zistil skutkový stav, keď uviedol, že žalobca nevyprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, či bol alebo nebol povinný pristúpiť k poisteniu. V konkrétnostiach k tejto odvolacej argumentácii žalobca uviedol, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že by žalobca ako spotrebiteľ mal vôbec možnosť uzatvoriť s ním zmluvu o spotrebiteľskom úvere aj bez poistenia. Povinnosť uzatvoriť poistenie vyplýva z viacerých predložených listín, ako aj tvrdení žalobcu produkovaných pred súdom prvej inštancie, napr. z predformulovaného bodu 8. úverovej zmluvy, zo skutočnosti, že výška splátky bola uvedená už vrátane splátky poistného, zo žiadneho zmluvného ustanovenia nevyplývalo, že žalobca mal možnosť poistenie odmietnuť či zo skutočnosti, že RPMN v bode 3. úverovej zmluvy bola vypočítaná z predpokladu, že výška mesačnej anuitnej splátky je 93,62 eur, t. j. splátky vrátane poistenia a rovnako aj RPMN uvedená v bode 3. Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere je vypočítaná z predpokladu, že výška mesačnej anuitnej splátky je 93,62 eur. Žalovaný počas konania predložil spolu so svojím podaním zo dňa 24.07.2020 aj tabuľku s výpočtom RPMN, kde je výsledná RPMN rovnaká, ako je uvedené v zmluve, avšak vychádza z úplne iných predpokladov, než sú predpoklady uvedené v úverovej zmluve a v Štandardných európskych informáciách. V úverovej zmluve a v Štandardných európskych informáciách žalovaný uvádza, že predpokladom pre výpočet RPMN bola splátka vo výške 93,62 eur a RPMN je 17,93%, avšak vo svojej tabuľke s výpočtom RPMN, ktorú doložil spolu s vyjadrením zo dňa 24.07.2020 už uvádza, že RPMN 17,9277 % bola vypočítaná z predpokladu splátky 86,22 eur. Z uvedeného je zrejmé, že buď žalovaný nezapočítal náklady na poistné do celkových nákladov (RPMN a celková čiastka) čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, alebo sú nesprávne uvedené predpoklady pre výpočet RPMN v zmluve a Štandardných európskych informáciách, čo má rovnako za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. K skutočnosti, že vo formulári s európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere je uvedené, že na získanie spotrebiteľského úveru nie je nevyhnutné uzavretie poistenia, žalobca uviedol, že tento formulár, rovnako ako úverová zmluva, je formulárový typizovaný dokument, vopred pripravený žalovaným, bez možnosti žalobcu vplývať na jeho obsah, a preto je súd ex offio povinný podrobiť prieskum tohto formulárového dokumentu súdnej kontrole aj z pohľadu toho, či tam uvedené skutočnosti zodpovedajú realite alebo nie. Navyše, formulár s európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere bol žalobcovi odovzdaný až po podpise úverovej zmluvy, čo namietal už počas konania pred súdom prvej inštancie. Zohľadniť bolo potrebné aj skutočnosť, že v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru zo dňa 18.10.2012 nie je uvedené, že žiada aj poistenie, práve naopak, v žiadosti je výslovné uvedené „Poistenie žiadateľa: bez poistenia“. Až následne dňa 19.10.2012 bola žalobcovi predložená na podpis zmluva, v ktorej je poistenie predformulované a v ktorej nemohol nijako prejaviť, či má popri úvere aj

záujem o poistenie, alebo nie. Mohol túto zmluvu s predformulovaným poistením len ako celok prijať, alebo len ako celok odmietnuť. Poistenie bolo priamo zakomponované v texte zmluvy, ktorú pripravil žalovaný. Súhrnom uvedeného tak bol žalovaný názoru, že náklady na poistenie mali byť zahrnuté do celkových nákladov a teda aj do celkovej čiastky, a celková čiastka tak bola v zmluve podhodnotená, vyjadrená nesprávne a v neprospech spotrebiteľa, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru.

8. Žalovaný v reakcii na odvolanie žalobcu namietal včasnosť podaného opravného prostriedku, keď odvolacia lehota žalobcovi, po doručení napadnutého rozsudku prostredníctvom právneho zástupcu dňa 02.04.2022, uplynula dňa 18.04.2022 a odvolanie žalobcu je datované až ku dňu 19.04.2022, doručené súdu dňa 20.04.2022. Ďalej žalovaný poukázal na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom žalobca iba zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu. Vo vecnej rovine poukázal na dobrovoľnosť poistenia poskytovaného úveru a na správnosť výpočtu RPMN tak, ako to uviedol v podaní zo dňa 24.07.2020. Na podporu svojich tvrdení poukázal na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, napr. rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 43Co/41/2018 zo dňa 28.03.2019 a iné. Skutočnosť, že žalobca v rámci kontraktčného procesu prejavil záujem o predmetné poistenie vyplýva z ním samotným podpísaných dokumentov, pričom pripravený návrh zmluvy potom už následne počítal so zahrnutím poistenia.

9. Iné podania v rámci odvolacieho konania odvolaciemu súdu predložené neboli.

10. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) - žalobcom v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže jeho žaloba bola zamietnutá a žalovanému bol súčasne proti žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

11. V úvode sa odvolací súd vyjadrí k včasnosti podania odvolania žalobcom, keďže žalovaný vzniesol túto námietku v rámci odvolacieho konania. Napadnutý rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 02.04.2022 prostredníctvom jeho zástupcu (doručenka na č. I. 314 rub spisu). Podľa doručky na č. I. 325 spisu žalobca prostredníctvom zástupcu doručil odvolanie súdu prvej inštancie cez elektronickú podateľňu Ministerstva spravodlivosti SR dňa 19.04.2022 o 22.30 hod. Je bez právneho významu, že Okresný súd Martin na vyhotovenom rovnopise vyznačil dátum doručenia odvolania dňa 20.04.2022 (ďalší rovnopis s týmto dátumom doručenia zaslal žalovanému, z čoho žalovaný nepochybne pri vznesení námietky vychádzal). Odvolacia lehota (362 ods. 1 CSP) v danom prípade začala plynúť v zmysle ust. § 121 ods. 2 CSP dňom 03.04.2022 (prvý deň lehoty) a uplynula v zmysle ust. § 121 ods. 4 CSP dňom 19.04.2022 (posledný deň lehoty), a to z dôvodu, že koniec odvolacej lehoty (dňa 17.04.2022) pripadol na nedeľu (deň pracovného pokoja podľa ust. § 2 ods. 2 zákona č. 241/1993 Z. z. o štátnych sviatkoch, dňoch pracovného pokoja a pamätných dňoch) a nasledujúcim pracovným dňom bol až utorok dňa 19.04.2022, keďže pondelok dňa 18.04.2022 bol Veľkonočný pondelok, ktorý je podľa ust. § 2 ods. 2 písm. c) zákona č. 241/1993 Z. z. rovnako dňom pracovného pokoja.

12. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, a to či už súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení, ako aj v predchádzajúcom uznesení odvolacieho súdu č. k. 6CoCsp/31/2021-270 zo dňa 28.10.2021, keď oba sudy dospeli k záveru, že poistenie nebolo v danom prípade podmienkou získania spotrebiteľského úveru, a teda z tohto dôvodu nemalo byť zahrnuté do celkových nákladov podľa ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., ani do celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť [§ 2 písm. h) a § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.]. Zároveň porušili právo žalobcu ako spotrebiteľa na spravodlivý proces, keď došli k záveru, že dôkazné bremeno toho, akým spôsobom bolo dojednané poistenie v predzmluvnej fáze (a de facto aj v zmluvnej fáze) leží na žalobcovi ako spotrebiteľovi, a nie na žalovanom ako dodávateľovi.

13. Odvolací súd poukazuje na to, že už v uznesení č. k. 6CoCsp/31/2021-270 zo dňa 28.10.2021 zdôraznil, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti

prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP). Zároveň je treba doplniť, že dôkazné bremeno preukázať určitú skutočnosť leží na tej sporovej strane, ktorá z existencie tejto skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky.

14. V nadväznosti na uvedené tak dôkazné bremeno, že žalobca ako spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby (v danom prípade poistenia schopnosti splácať úver), aby získal predmetný spotrebiteľský úver [§ 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z.], zaťažovalo žalobcu, pretože tento vyvodzoval z existencie tejto skutočnosti pre seba priaznivé právne dôsledky v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. pre nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom [§ 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z.] a ročnej percentuálnej miery nákladov [§ 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z.] v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd opätovne pritom poukazuje na už vyslovené závery v uznesení č. k. 6CoCsp/31/2021-270 zo dňa 28.10.2021 (viď odseky č. 17 a č. 18 odôvodnenia tohto uznesenia).

15. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou argumentáciou žalobcu, že v danom prípade súd prvej inštancie viazaný nesprávnym právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení č. k. 6CoCsp/31/2021-270 zo dňa 28.10.2021 nesprávne právne posúdil vec a zároveň poručil právo žalobcu na spravodlivý proces, pokiaľ vychádzal z toho, že v danom prípade na preukázanie predmetnej skutočnosti dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu. K jednotlivým argumentom žalobcu obsiahnutým v odvolaní odvolací súd zaujal nasledovné závery.

16. K argumentácii žalobcu odkazujúcej na výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) urobeným Súdnym dvorom EÚ v rozhodnutí č. C-449/2013 vo veci CA Consumer Finance SA / Ingrid Bakkaus a spol., odvolací súd (okrem už uvedeného v uznesení č. k. 6CoCsp/31/2021-270 zo dňa 28.10.2021, viď odsek č. 18 odôvodnenia) považuje za potrebné uviesť, že v danom rozhodnutí išlo o posúdenie otázky znášania dôkazného bremena ohľadom splnenia predzmluvných povinností veriteľa uvedených v ust. čl. 5 a 8 Smernice. V uvedenom prípade sa totiž veriteľ snažil prenášať dôkazné bremeno ohľadom splnenia svojich predzmluvných povinností na spotrebiteľa prostredníctvom toho, že spotrebiteľ potvrdil splnenie povinností veriteľa vyhlásením v štandardizovanej zmluve, pričom súdny dvor vyslovil záver, že ustanovenia Smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že: - jednak bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej dôkazné bremeno nesplnenia povinností upravených v článkoch 5 a 8 Smernice zaťažuje spotrebiteľa, a - jednak bránia skutočnosti, aby sa súd z dôvodu štandardného ustanovenia musel domnievať, že spotrebiteľ uznal úplné a správne vykonanie veriteľom jeho predzmluvných povinností, pričom toto ustanovenie má za následok aj prenesenie dôkazného bremena o vykonaní uvedených povinností, ktoré môže narušiť účinnosť práv priznaných Smernicou. V uvedenom prípade išlo potom o tvrdenia veriteľa o splnení jeho povinností, z ktorých práve veriteľ vyvodzoval pre seba priaznivé právne skutočnosti, teda jeho zaťažovalo dôkazné bremeno, ktoré sa snažil preniesť na spotrebiteľa práve cez vyhlásenie v spotrebiteľa v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, že veriteľ si svoje predzmluvné povinnosti splnil. Ako už bolo uvedené, v posudzovanej veci však bolo sporným skutkové tvrdenie žalobcu, že ako spotrebiteľ musel uzavrieť zmluvu o poskytnutí doplnkovej služby

(v danom prípade poistenia schopnosti splácať úver), aby získal predmetný spotrebiteľský úver, teda a preto označený rozsudok Súdneho dvora EÚ nie je aplikovateľný v súdnej veci. Veriteľ má v zmysle ust. čl. 5 ods. 1 písm. k) Smernice [transponované do ust. § 4 ods. 1 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.] predzmluvnú povinnosť informovať spotrebiteľa o prípadnej povinnosti uzavrieť zmluvu o doplnkovej službe súvisiacej so zmluvou o úvere, najmä poistenie, ak uzavretie takejto zmluvy je povinné na získanie úveru alebo na jeho získanie za ponúkaných podmienok. V súdnom prípade však bolo zo strany veriteľa tvrdené, že poistenie schopnosti splácať úver nebolo nutnou podmienkou pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, čo podložil aj listinným dôkazom, a to tlačivom o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere (č. I. 52 spisu), z ktorého vyplýva, že na získanie predmetného spotrebiteľského úveru (za totožných podmienok uvedených následne v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere) alebo na získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok sa nemuselo uzavrieť poistenie na zabezpečenie spotrebiteľského úveru a ani ďalšia zmluva o doplnkovej službe.

17. Ďalší argument, ktorý ponúkol v odvolacom konaní žalobca, bolo jeho tvrdenie, že dotknutá zmluva o spotrebiteľskom úvere, žiadosť o poskytnutie úveru a de facto akákoľvek zmluvná dokumentácia, ktorú strany medzi sebou uzatvorili, bola vopred pripravená žalovaným bez reálnej možnosti žalobcu vplývať na jej obsah, je úplne irelevantným, pretože z tejto žalobcom tvrdenej skutočnosti nemožno akokoľvek vyvodzovať záver o podmienenosti získania spotrebiteľského úveru, resp. získania spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok.

18. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku žalobcu, že nemohol a nemal ako preukazovať a preukázať, že mohol uzavrieť zmluvu so žalovaným aj bez dojednaní poistenia, keďže tvrdil, že takúto zmluvu bez poistenia uzatvoriť nemohol, daná možnosť mu nebola nikdy k dispozícii a teda nemohol preukázať, niečo, čo nikdy neexistovalo, naopak v zmysle negatívnej dôkaznej teórie mal a mohol žalovaný preukázať, že ponúkol žalobcovi na výber aj zmluvu bez poistenia - de facto tak, ako to aj žalobca v žiadosti žiadal. Odvolací súd považoval túto argumentáciu žalobcu opätovne za účelovú v snahe preniesť dôkazné bremeno na žalovaného, ignorujúc už spomenutý listinný dôkaz produkovaný žalovaným, z ktorého vyplýva nepodmienenosť získania spotrebiteľského úveru uzavretím poistenia (štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere). Skutočnosť, že žalobca pôvodne dňa 18.10.2012 (deň pred uzavretím predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere) žiadal o poskytnutie úveru bez poistenia sama o sebe nie je spôsobilá preukázať spornú podmienenosť. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca podľa dôkazu produkovaného žalovaným (informácia finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu zo dňa 19.10.2012 na č. I. 54 spisu) dňa 19.10.2012 požiadal o zabezpečenie splácania úveru z poistenia. Skutočnosť, že ide opätovne o formulár, však nemôže potvrdiť tvrdenie žalobcu, že o poistenie nežiadal, keď z tejto listiny priamo takáto požiadavka žalobcu vyplýva. Podmienenosť nemožno vyvodiť ani z toho, že samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala v sebe alternatívu bez poistenia, pričom odvolací súd už k tejto otázke zaujal stanovisko, a to, že pri posudzovaní žalobcom tvrdenej povinnosti uzavrieť poistenie v spojitosti s úverovou zmluvou nie je možné akceptovať jednoduché tvrdenie o tom, že zmluva neobsahovala možnosť voľby, keďže by to znamenalo absurdné vytváranie alternatív spôsobujúcich neprehľadnosť viacerých kontraktov. Či bol alebo nebol žalobca povinný pristúpiť k poisteniu je nutné hodnotiť v kontexte okolností predzmluvnej fázy (uznesenie č. k. 6CoCsp/31/2021-270 zo dňa 28.10.2021, viď odsek č. 18 odôvodnenia).

19. Rovnako odvolací súd za nenáležitý z hľadiska ustálenia otázky dôkazného bremena považoval aj odkaz žalobcu na ust. § 53 ods. 2 a 3 OZ, keďže tieto ustanovenia obsahujú len definíciu individuálne dojednaných zmluvných podmienok (ods. 2) ako jednej z dvoch podmienok (popri značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa), za splnenia ktorých možno zmluvnú podmienku posúdiť ako neprijateľnú (§ 53 ods. 1 OZ) a právnu fikciu, že pokiaľ dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Zo skutočnosti, že žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah zmluvného dojednaní o poistení (podmienky poistenia), o ktoré podľa informácie finančného sprostredkovateľa k dojednávaniu poisteniu zo dňa 19.10.2012 požiadal, nemôže viesť k záveru o podmienenosti získania spotrebiteľského úveru uzavretím poistenia.

20. Pokiaľ žalobca v ďalšom spochybňoval skutkové závery súdu prvej inštancie tým, že tvrdil, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že by ako spotrebiteľ mal vôbec možnosť uzatvoriť s ním zmluvu o spotrebiteľskom úvere aj bez poistenia, resp. ak by mal odvolací súd za to, že k uvedenému uniesol dôkazné bremeno, žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že by žalovaný so žalobcom uzatvoril zmluvu o úvere za rovnakých podmienok, za akých bola dojednaná zmluva o úvere. Odvolací súd poukazuje na to, že už len z obsahu samotného formulára o štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom

úvere možnosť získania spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok pre žalobcu vyplýva. Na tomto závere nemení nič ani tvrdenie žalobcu, že daný formulár mu bol odovzdaný až po podpise zmluvy a že na tomto formulári nie je jeho podpis. Netvrdil však, že formulár, ktorý mu bol odovzdaný, bol iný ako ten, ktorý predložil v spore žalovaný.

21. K námietke žalobcu, že ním tvrdená podmienenosť získania spotrebiteľského úveru, resp. získania spotrebiteľského úveru za dojednaných podmienok uzavretím poistenia vyplýva z predformulovaného bodu 8. zmluvy (časť zmluvy o dojednávacom zabezpečení úveru mimo iného aj poistením), ako aj z ostatného obsahu zmluvy, kde nebola vyjadrená možnosť vyjadriť súhlas, resp. nesúhlas s poistením, ako aj zo skutočnosti, že výška splátky je uvedená v zmluve (čl. I.) už spolu s poistením (93,62 eur), je notorietou podsúvanou žalobcom v celom obsahu odvolania, s ktorou argumentáciou sa už odvolací súd vysporiadal aj vo svojom skoršom rozhodnutí (uznesenie č. k. 6CoCsp/31/2021-270 zo dňa 28.10.2021, viď odsek č. 18 odôvodnenia), na ktorého odôvodnení odvolací súd naďalej zotrváva.

22. Žalobca v ďalšom poukazoval na to, že RPMN je tak v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ako aj v samotnej úverovej zmluve vypočítaná z predpokladu, že výška mesačnej splátky spotrebiteľského úveru bola v sume 93,62 eur, z čoho vyplýva, že samotný žalovaný považoval poistenie za podmienku na získanie spotrebiteľského úveru. Toto tvrdenie žalobcu je nesprávne, čo bolo vyvrátené žalovaným výpočtom RPMN (na č. I. 108 spisu) predloženým spolu s podaním zo dňa 24.07.2020. Žalobca tento výpočet nijako nespochybnil, pričom z predloženého výpočtu je zrejmé, že výška splátky ako jeden z predpokladov použitých pre výpočet RPMN bola v tomto výpočte kalkulovaná v sume 86,22 eur, t. j. v sume bez poistenia (výška splátky s poistením 93,62 eur - poistné 7,40 eur = 86,22 eur). Je teda zrejmé, že do výpočtu RPMN (vypočítanej vo výške 17,9277 % po zaokrúhlení na dve desatinné čísla 17,93 %) nevstupovala splátka vo výške 93,62 eur. Z toho potom vyplýva nesprávnosť záveru žalobcu, že samotný žalovaný pri výpočte RPMN považoval poistenie za podmienku poskytnutia spotrebiteľského úveru. Na inom mieste odvolania však už žalobca argumentoval tým, že žalovaný v zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti čl. I. bod 2 uviedol nesprávne, ako jeden z predpokladov pre výpočet RPMN podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. (rovnako aj vo formulári štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere), výšku mesačnej anuitnej splátky v sume 93,62 eur, hoc správne mal uviesť sumu 86,22 eur, pokiaľ podmienkou pre poskytnutie spotrebiteľského úveru nebolo uzavretie poistenia, čo potom vo svojich dôsledkoch podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) v spojení s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. má za následok, že daný spotrebiteľský úver sa považuje za poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z., účinného v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Je pravdivé tvrdenie žalobcu, že zmluva ako jeden z predpokladov použitých pre výpočet RPMN explicitne v ust. čl. I. bod 2 uvádzala výšku mesačnej anuitnej splátky v sume 93,62 eur. Na inom mieste, ako sám poukázal žalobca, zmluva (čl. I. bod 1) uvádzala výšku mesačnej anuitnej splátky vrátane poistného v sume 93,62 eur, z toho mesačnú splátku poistného v sume 7,40 eur. Jednoduchou matematickou operáciou, ktorú je spôsobilý nepochybne vykonať každý priemerný spotrebiteľ so základným vzdelaním, je možné určiť výšku mesačnej anuitnej splátky bez poistenia v sume 86,22 eur (výška splátky s poistením 93,62 eur - poistné 7,40 eur = 86,22 eur). Zákon č. 129/2010 Z. z. neobsahuje ustanovenie, ktoré by explicitne stanovovalo veriteľovi povinnosť spôsob a formu uvedenia ktoréhokoľvek predpokladu pre výpočet RPMN. V tomto kontexte odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci č. C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. / Klára Bíróová zo dňa 09.11.2016, v zmysle ktorého článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Vychádzajúc z uvedených záverov Súdneho dvora EÚ, podľa ktorých je nutné (z dôvodu nepriamej účinnosti Smernice) eurokonformne vykladať vnútroštátne právo, primeranej aplikovateľnosti aj na otázku uvedenia, resp. správneho uvedenia všetkých predpokladov použitých pre výpočet RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ako aj znenia ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., účinného v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, dospel odvolací súd k záveru, že uvedený nedostatok predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (rozumej nesprávne explicitne uvedená výška mesačnej anuitnej splátky v ust. čl. I bod 3 zmluvy v sume 93,62 eur) nemôže spôsobovať sankciu pre veriteľa v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. Ako už bolo uvedené, z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné bez ťažkostí a s istotou identifikovať jeden z predpokladov použitých pre výpočet RPMN, a to výšku anuitnej splátky bez poistenia v sume 86,22 eur. Nie je možné tak dospieť k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala dotknutý predpoklad použitý pre výpočet RPMN. Ani skutočnosť, že zmluva explicitne uvádzala tento predpoklad v nesprávnej výške 93,62 eur nemôže spôsobovať následok podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., inak povedané nesprávne uvedenie predpokladu použitého pre výpočet RPMN v tomto prípade nie je možné považovať za neuvedenie tohto predpokladu, a teda za neuvedenie náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. V danom prípade však zmluva o spotrebiteľskom úvere implicitne (nevýslovne) na inom mieste obsahovala údaj o správnej výške mesačnej anuitnej splátky ako jedného z predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Súčasne bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená správne RPMN, pričom práve tento údaj je pre spotrebiteľa zásadným pre posúdenie rozsahu jeho záväzku a výhodnosti / nevýhodnosti daného spotrebiteľského úveru oproti iným finančným produktom ponúkaným tým istým veriteľom, resp. iným veriteľom.

23. V nadväznosti na uvedené potom odvolací súd nepovažoval argumentáciu žalobcu produkovanú v odvolaní za dôvodnú, a preto z dôvodov vytykaných žalobcom v podanom odvolaní nebolo možné predmetný spotrebiteľský úver považovať podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. poskytnutý bez úrokov a poplatkov. Keďže v danom prípade neboli naplnené žalobcom tvrdené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 CSP, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku I., ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania, ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).